

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 138.

Tredie Session.

74de Møde.

Fredagen den 6te Februar.

(Fortf.)

Ordføreren (fortsat): Man siger, at det er Noget, der kan være overseet under Behandlingen af Grundloven, at der krævedes en Bestemmelse for, saaledes at gaae ned under 16. Jeg troer nu, at med Hensyn til selve Domfældelsen kunde Rigsforsamlingen ikke oversee et saa overordentlig vigtigt Punkt, ikke oversee, om det skulde være lovligt, naar man bestemte 16 Dommere, da alligevel at nøies med 12 eller hvilket som helst andet Tal; man kunde jo ligesaa godt gaae ned til 8 som til 12. Jeg kan ikke troe, at Rigsforsamlingen kunde oversee dette, efter hvad jeg allerede har bemærket om den overordentlige Vigtighed, dette Spørgsmaal har for Sagernes retsfærdige Afgjørelse, og jeg kan saameget mindre troe, at den kunde oversee dette, efterdi man i Grundloven finder udtrykkelige Bestemmelser for analoge Forhold i Henseende til begge de lovgivende Kamre. Grundloven har i sin § 65 udtrykkeligt givet en Bestemmelse, der modificerer dens §§ 37 og 42 i Henseende til Udøvelsen af den i disse Kamres Haand nedlagte besluttende Myndighed. Der siges, hvor stort et Antal af Thingenes Medlemmer der skal være tilstede, for at der kan fattes en gyldig Beslutning. Conseqvent og analogt hermed maatte, efter min Formening, Grundloven i Henseende til et Forhold, der er fuldkommen ligesaa vigtigt, hvor det gjælder at fælde Dom over Liv og Død, have taget en Bestemmelse, stemmende med § 65, have foreskrevet, at, endskjøndt det normale Antal var 16, kunde dog Retten sættes som dømmende Ret med et vist mindre Antal end disse 16. Det er nu saa langt fra, at det er Tilfældet i Grundloven, at Medlemmerne af det meget ærede Thing,

ved at sammenholde §§ 72 og 73 i Grundloven, ville finde, at der ikke indeholdes Videre, end at § 72 siger, at Rigsretten bestaaer af 16 Medlemmer o. s. v., og at det umiddelbart derefter hedder i § 73, at Rigsretten paakjender de Sager, hvorom der er Spørgsmaal. Lægger man nu disse 2 Paragrapher ved Siden af hinanden, hvorledes vil man da kunne finde ud, at det, efterat Grundloven er skreven paa denne Maade, skulde være tilladt at paakjende en Rigsretssag med et mindre Antal end 16 Medlemmer, og navnlig med 12 Medlemmer. Jeg kan derfor ikke erkjende, at Grundlovens Mening medfører saadan Tvivl, som har gjort sig gjældende; idetmindste fra mit Standpunkt, og saaledes som Udvalgets Fleertal læser og forstaaer Grundloven, kan det ikke opfatte den paa anden Maade end den, jeg her har udtalt, og som, efter hvad jeg har bemærket, er den eneste, der giver den i Grundloven hjemlede Betyggelse for Sagernes retsfærdige Paakjendelse. Den ærede Minoritet har paaberaabt sig Analogien af visse almindelige Retsgangslove, navnlig Instruxen for Højestret af 7de December 1771 og Dverretsanordningerne, der tillade, at Retten maa sættes med et mindre Antal Medlemmer end det, som det hedder, at Retten bestaaer af, og navnlig er det dette Udtryk „bestaaer af“, hvorpaa ogsaa den høitærede Justitsminister har lagt Vægt. Jeg mener, at hele dette Argument bortfalder ved selve Minoritetens Bemærkning Pag. 567 i Betænkningen, hvor det er udhævet, at de Anordninger, hvorved Antallet af disse Rettens Medlemmer er fastsat, tilstede ved en udtrykkelig Forfrist, at et vist mindre Antal maa pleie Retten i de Sager, der behandles ved Retten, at et vist mindre Antal maa være tilstrækkeligt til at paakjende de Sager, der saaledes maatte forekomme ved den paagjældende